

## Arrest

nr. 299 567 van 8 januari 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CUYPERS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, M.S.M. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. Bij aankomst in België was u nog minderjarig. U bent geboren op (x.x.) 2005 in Angoor Bagh in Jalalabad in de provincie Nangarhar. Vijf tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisden u en uw familie naar het dorp Harmal in het district Mehterlam binnen de provincie Laghman. U ging tot de achtste graad naar school. U ging ook naar de madrasa. Daarnaast volgde u verschillende cursussen over wiskunde, Engels en ICT. In uw vrije tijd hielp u uw vader in zijn apotheek.*

*Uw vader was dokter. Hij werkte ongeveer elf jaar in een overheidsziekenhuis. Hij had ook een apotheek en kliniek. Uw vader ontving vijf of zes dagen voor zijn overlijden een dreigtelefoontje van de Taliban: hij diende voor hen te werken als dokter. Enkele dagen later ontving uw vader een dreigbrief van de Taliban*

met dezelfde boodschap. Uw vader reageerde hier niet op en wilde verder werken voor de overheid. Ongeveer een maand voor de machtsovername werden uw vader en uw jongere broer M. (...) beschoten onderweg naar de riksja-halte. Ze overleden allebei. U belde een goede vriend van uw vader genaamd D. (...) op die bij de nationale veiligheid werkte, om hem hierover in te lichten. De Taliban kwamen te weten dat u hen had beschuldigd van de moord op uw vader en broer, waarna uw oom H. (...) werd opgebeld door de Taliban. U diende zich te melden in Sangram, een centrum van de Taliban, waar u terecht zou worden. Jullie ontvingen een dreigbrief met dezelfde boodschap. Uit veiligheidsoverwegingen vertrok u naar uw oom H. (...) in Nangarhar, waar u twintig dagen verbleef. Vervolgens verliet u Afghanistan.

U reisde naar Pakistan. Vervolgens reisde u verder via Iran en via Turkije tot Bulgarije, waar u een maand verbleef.

U reisde verder tot Servië. Vanuit Servië reisde u via Hongarije, via Oostenrijk, via Zwitserland en via Frankrijk tot België. U was ongeveer zes maanden onderweg. Op 10 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van volgende stukken neer: een overlijdensakte van uw vader, een 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader, zeven certificaten van uw vader en een bevestiging van uw vaccinatie.

#### B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U was tot 30 juni 2005 een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Sinds u meerderjarig bent, wordt u bijgestaan door uw vertrouwenspersoon B., A. (...).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Allereerst kan er weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u vader gekend zou hebben omwille van zijn werk als dokter; dit door van tal van onlogische zaken doorheen uw asielaanvraag. U stelt aanvankelijk dat uw vader enkele keren werd benaderd door de Taliban om met hen samen te werken, echter ging uw vader daar niet op in (NPO, p.13). Vervolgens verklaart u dat uw vader ongeveer vijf of zes dagen voor zijn dood een dreigbrief ontving van de Taliban met de boodschap dat hij voor de Taliban diende te werken om hun gewonden te verzorgen. Op de vraag of hij al eens eerder bedreigingen had ontvangen, antwoordt u negatief (NPO, p.14). Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd betreffende deze bedreigingen, stelt u dat uw vader éénmaal schriftelijk werd bedreigd en verder ook mondeling werd bedreigd, meestal via de telefoon. Gevraagd hoe vaak de Taliban uw vader dan hebben bedreigd, antwoordt u dat hij u heeft verteld over één dreigtelefoon en één dreigbrief (NPO, p.18). Echter is het wel erg frappant dat de Taliban uw vader meer dan eens zou hebben gewaarschuwd en bedreigd. Indien ze uw vader werkelijk bedreigden om voor hen te komen werken, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat zij uw vader niet de kans geven om aan hun eis te ontkomen. Daarenboven is het op z'n minst opmerkelijk te noemen dat uw vader niets heeft gedaan met deze dreigtelefoon en deze dreigbrief (NPO, p.13 & p.15). Het gedrag dat uw vader heeft vertoond volgens uw verklaringen, namelijk dat hij zijn werkzaamheden verderzette en overigens niets heeft ondernomen, zelfs geen voorzorgsmaatregelen trof, strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag. Indien de Taliban in werkelijkheid beroep wilden doen op uw vader, dan kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat het niet bij dreigementen zou zijn gebleven maar zij ook werkelijk bij hem zouden zijn gekomen om hem op te eisen, zelfs mee te nemen. Ook aan de verklaringen omtrent het overlijden van uw vader en broer kan weinig geloof gehecht worden. Zo vertelt u dat uw vader en uw broertje M. (...) door de Taliban beschoten werden aan de riksja-halte, wanneer ze naar de stad wilden gaan (NPO, p.13 & p.15). Echter stelt de vraag zich om welke reden de Taliban zich zo zichtbaar opstellen om uw vader en uw broertje neer te schieten, gezien de voormalige

overheid op dat moment nog steeds de macht in handen had (NPO, p.7). Dat de Taliban hen aldus zouden hebben beschoten op zo'n openbare plek en daarenboven met verschillende ooggetuigen, raakt kant noch wal (NPO, p.16). Bovendien, indien zij uw vader vermoorden, konden zij geen beroep meer doen op zijn diensten. Veel aannemelijker zou het aldus zijn geweest hem op de één of ander manier op te pakken en te dwingen met hen mee te gaan. Dit is echter nooit gebeurd.

Vervolgens verklaart u dat u een kennis van uw vader, genaamd D. (...), heeft gecontacteerd om hem in te lichten over het overlijden van uw vader en broer. U vermoedt dat hij de Taliban heeft ingelicht over de beschuldigingen die u maakte ten aanzien van de Taliban (NPO, p.13 & p.17). Echter klinkt dit nogmaals weinig logisch. U stelt namelijk dat D. (...) bij de inlichtingendienst werkzaam was. Men moge verwachten dat iemand in zulke positie voorzichtig omspringt met deze informatie, en zeker ten opzichte van de Taliban. Omwille van deze informatie, beschuldigen de Taliban u van spionage, zo stelt u. Echter schoten de Taliban uw vader en uw broertje neer op een openbare plek met verschillende ooggetuigen (zie supra). Dat zij u vervolgens beschuldigen van spionage, net omdat zij uw familie zouden hebben gedood, kan niet overtuigen. Bovendien was u zelf niet aanwezig tijdens het schietincident, in tegenstelling tot verschillende ooggetuigen, wat de beschuldiging van spionage aan uw adres al helemaal opmerkelijk maakt (NPO, p.15-16). Dat zij u alsnog beschuldigen, mist alle logica. Hoe bovendien de door u voorgehouden 'rouw' om twee familieleden als spionage kan worden aanzien, is al helemaal onduidelijk. Het vervolg van uw relaas bevat eveneens tal van onlogische en weinig aannemelijke zaken. Zo vertelt u dat de Taliban u een brief stuurden met de boodschap dat u naar een plek genaamd Sangram diende te gaan om uzelf over te geven (NPO, p.13-14). Naast de schriftelijke boodschap zeiden ze dit ook tegen uw oom aan de telefoon (NPO, p.17). Het is wel erg frappant dat de Taliban u meer dan eens zouden hebben gewaarschuwd. Indien ze u werkelijk wilden te pakken krijgen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u niet de kans geven om te vluchten maar ook opnieuw het heft in eigen handen zouden nemen. Het zou wel volstrekt onlogisch zijn dat u naar een onbekende plaats zou begeven, op vraag van de Taliban, en dit nadat zij uw vader en broer hadden vermoord. Deze gang van zaken houdt totaal geen steek. Gezien u reeds op de hoogte was dat zij u in Sangram wilden berechten, was de kans wel bijzonder klein dat u op hun eis zou ingaan (NPO, p. 17). U verklaart namelijk het volgende: "De bedoeling van de beslissing was om mij te vermoorden" (NPO, p.14). Verder wenst het CGVS nog aan te stippen dat u de telefonische bedreiging via uw oom niet heeft aangehaald tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, opgemaakt door een medewerker van de DVZ). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat men u dat niet heeft gevraagd (NPO, p.19). Echter moge men verwachten dat u alle relevante én belangrijke elementen zelf spontaan aanhaalt bij de DVZ. Dat u één bedreiging, diegene in de vorm van een brief, wél vermeldt en besluit de telefonische bedreiging niet te vermelden, louter omdat men u hier niet naar heeft gevraagd, kan weinig serieus genomen worden. Ook dit trekt uw asielrelaas verder in twijfel.

Uit het geheel van bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u en uw familie gekend zouden hebben met de Taliban in Afghanistan. Derhalve kan er geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen ten gevolge van dit relaas, met name de problemen na uw vertrek uit Afghanistan. Desalniettemin stipt het CGVS nog het volgende aan hierover: u verklaart dat de Taliban nog enkele keren naar uw woning zijn gekomen en hebben gevraagd naar u. U stelt dat zij uw familie hebben gewaarschuwd dat als zij u vinden, zij hun beslissing zullen nemen over u (NPO, p.10 en p.14). Nogmaals wijst het CGVS hierbij op de onlogische en amateuristische aanpak van de Taliban. Dat zij pas naar uw woning kwamen op een moment dat u reeds het land had verlaten, is opnieuw treffend voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielverhaal.

Het CGVS wijst er verder op dat uw moeder en twee broers nog steeds in jullie dorp Harmal verblijven, bovendien in hetzelfde huis (NPO, p.9-10). Dat uw familie het dorp, waar zij werd lastig gevallen door de Taliban, die volgens u ook uw vader en broer zouden hebben gedood, niet heeft verlaten voor een veiliger verblijfplaats, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban heeft gekend.

Tot slot is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestersing' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief uiteindelijk ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u 'verwesterd' zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. U wordt bovendien uitdrukkelijk gevraagd of u zich op andere redenen of elementen baseert voor uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u andermaal verwijst naar uw asielrelaas (NPO, p.14 & p.20). Desalniettemin wenst het CGVS aan te stippen dat u op geen enkele manier aantoont dat uw levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Waar u verwijst naar het feit dat u af en

toe rookt en naar de discotheek gaat met uw vrienden van verschillende nationaliteiten, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. Het afzweren van dergelijke zaken kan bezwaarlijk als een vorm van vrijheidsberoving worden beschouwd. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van de 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader is hoogstens een aanduiding van de identiteit van een man genaamd W.S. (...) aan, wat volgens uw verklaringen de naam van uw vader is. Hieruit kan niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben, laat staan het overlijden van uw vader door toedoen van de Taliban. Wat betreft de kopie van zijn overlijdensakte dient te worden vastgesteld dat dit stuk uw relaas slechts kan staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt bovendien geen origineel stuk neer, waardoor de herkomst van de overlijdensakte onmogelijk kan worden nagegaan. De zeven certificaten die uw vaders werk dienen te bevestigen kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Er wordt namelijk niet meteen getwijfeld aan de werkzaamheden van uw vader als arts. Doch tonen deze stukken niet aan welke problemen uw vader en bijgevolg u en uw familie gekend zouden hebben omwille van deze werkzaamheden. De bevestiging van uw vaccinatie toont hoogstens aan dat u bent ingeënt, niets meer en niets minder. Het CGVS merkt verder op dat u stelt dat u enkele documenten nog niet heeft ontvangen die wél bestaan, namelijk dreigbrieven (NPO, p.5). U stelt ze zelf te hebben gezien. U zegt ook dat u foto's heeft van het moment dat uw vader vermoord werd. U geeft echter te kennen dat uw gsm werd gestolen in Iran én dat uw oom ook alles heeft verwijderd (NPO, p.21). Dat u ooit documenten zou hebben gehad, zijn louter blote beweringen en kunnen eveneens de appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Wat betreft voornoemde documenten moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Voor de volledigheid wenst het CGVS toch op te merken dat u van al deze stukken enkel kopieën neerlegt en geen originelen. De bewijswaarde van kopieën, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, is überhaupt beperkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

*Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.*

*ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.*

*ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de*

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Mehterlam binnen de provincie Laghman en in Jalalabad in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu)

[publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabu](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) I\_Citry\_Mazar\_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

[PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden

van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school en naar de madrassa te zijn gegaan in Afghanistan (NPO, p.8) alsook heeft u contact met uw netwerk in het dorp (NPO p.9-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van: “Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikel 18 van het Handvest van Grondrechten en het gelijkheidsbeginsel, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker wijst vooreerst op het principe van het hoger belang van het kind. Hij geeft aan: “Gelet op het feit dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige is geweest tot 30 juni 2023, dient zijn hoger belang als kind gewaarborgd te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest van Grondrechten en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet.” Vervolgens doet verzoeker een algemene, theoretische uiteenzetting inzake het hoger belang van het kind en de wijze waarop dit belang en de minderjarigheid, onder meer krachtens de artikelen 3 en 6 van het IVRK, in acht moeten worden genomen in het kader van de behandeling en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens: “In casu, gaat het hier om een niet-begeleide minderjarige die op 15-jarige leeftijd Afghanistan ontvluchtte en in België aankwam op 16-jarige leeftijd. Zijn vader en broer werden kort voor verzoekers vertrek in 2021 doodgeschoten door de taliban. Zijn moeder en 2 kleine broers blijven alleen over en verblijven momenteel in Harmal Kalai in de provincie Laghman. Dit specifieke profiel van

*verzoekende partij en zijn specifieke situatie dient ingevolge het hoger belang, zoals uiteengezet, in rekening te worden genomen.”*

Verzoeker doet voorts een algemene, theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, wijst op het risico in zijnen hoofde omwille van zijn gepercipieerde verwestering, stelt dat hij van dit risico zelf per definitie niet op de hoogte kan zijn, voert aan dat verweerder dit wel was en specifiek had kunnen en moeten onderzoeken en verwijt verweerder dat deze zulks niet deed (verzoekschrift, p.12-20).

Verzoeker wijst vervolgens op en doet een uitgebreide, theoretische uiteenzetting omtrent de verplichtingen van asielinstanties om de nodige relevante, kwalitatieve, nauwkeurige, accurate, actuele en betrouwbare landeninformatie te vergaren en gebruiken. Verzoeker vervolgt:

*“In het huidige geval van Afghanistan stoten we echter op een algemeen gebrek aan informatie over de mensenrechtensituatie dat voortvloeit uit censuur door de Taliban, angst om bestraft te worden, de intimidatie van slachtoffers door de Taliban, geweld tegen getuigen en een focus die zich voornamelijk tot Kaboel beperkt. Pijnpunt hierbij is dat er geen zicht is op wat de precieze regelgeving is die de Taliban de bevolking oplegt. Daarnaast zijn er nog geen afgewezen asielzoekers die uit het Westen terugkeren sinds de val van de regering en is er nog steeds geen actuele informatie over de risico's voor dergelijke terugkeerders vanuit het Westen. De bronnen die wél beschikbaar zijn kampen met ernstige problemen qua betrouwbaarheid en representativiteit en worden gebrekkig en onvolledig gelezen.”*

Vervolgens tracht verzoeker uitgebreid aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat er omwille van de situatie in Afghanistan een algemeen gebrek aan informatie is (verzoekschrift, p.23-33) en dat er meer specifiek een gebrek aan informatie is om het risico in te schatten voor personen die terugkeren vanuit het Westen (verzoekschrift, p.33-35).

Daarnaast voert verzoeker een uitgebreide kritiek, aan de hand van algemene informatie van onder meer Nansen, op de wijze waarop verweerder de beschikbare landeninformatie en bronnen interpreteert, hanteert en toepast en op deze informatie en bronnen *an sich* (verzoekschrift, p.35-44).

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift vervolgens uitgebreid in, aan de hand van algemene landeninformatie, op de risico's voor Afghanen die na een afgewezen verzoek om internationale bescherming vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan. Daarbij voert hij aan de hand van algemene informatie, rechtspraak en rechtsleer aan dat een effectieve terugkeer als uitgangspunt moet worden genomen voor de risicobeoordeling en bijgevolg moet worden onderzocht (verzoekschrift, p.45-51), geeft hij aan dat er een concrete en correcte afbakening en identificatie moet gebeuren van de specifieke risicogroep, gebaseerd op de individuele situatie van de betrokkene (verzoekschrift, p.51-56), doet hij een uiteenzetting aangaande de gelijkenissen en de verschillen tussen de situatie in Afghanistan en de (toenmalige) situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM waarnaar hij in het verzoekschrift teruggrijpt (verzoekschrift, p.56-59), gaat hij in op (landeninformatie over) het risico bij de terugkeer en toegang tot het Afgaanse grondgebied en de regio van herkomst (verzoekschrift, p.59-73) en doet hij een uiteenzetting omtrent het risico dat hij zou lopen bij en na een (her)vestiging in zijn regio van herkomst (verzoekschrift, p.74-85).

Verzoeker wijst vervolgens op (informatie over) de situatie onder het talibanregime in Afghanistan, de gevolgen die het gevoerde bewind heeft voor Afgaanse burgers en de risico's die een leven onder het talibanbestuur met zich brengt (verzoekschrift, p.85-99). Hij betoogt: *“De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit. Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen”.*

Verzoeker wijst verder op een aantal (rechts)vragen die volgens hem *“absoluut essentieel zijn om een correcte risico inschatting te maken en een antwoord behoeven”* (verzoekschrift, p.100-102).

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op (landen)informatie inzake de preciaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. In dit kader tracht hij aan te tonen dat de taliban minstens onrechtstreeks en overwegend verantwoordelijk zijn voor de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in dit land en wijst hij erop dat de situatie voor personen die terugkeren vanuit het buitenland en die afhankelijk zijn van een netwerk nog ernstiger is. In dit kader geeft hij onder meer aan:

*“Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.”* (verzoekschrift, p.102-124).

Verzoeker stelt dat om alle voormelde redenen aan hem internationale bescherming moet worden verleend.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

*“1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:*

*(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;*

*(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;*

*2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut”.*

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie de volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

*“2. Schoolbewijzen;*

*3. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken, Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade, en Attest van de Afghaanse Ambassade”.*

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 11 december 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft vooreerst een bundel algemene landeninformatie aangaande de algemene situatie, onder meer op het vlak van de restricties op de (sociale) media, van de sociaaleconomische omstandigheden en van de schending van fundamentele rechten en vrijheden, in Afghanistan.

Daarnaast gaat het om een aantal stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn leven en zijn integratie in België wenst aan te tonen. Meer bepaald gaat het om een schrijven van zijn voormalige voogd, een schrijven van zijn begeleidster, een schrijven van zijn OKAN-leerkracht, een getuigenis van zijn werkgever, video's van verzoekers activiteiten en consumptie van alcohol in het uitgaansleven en een stuk aan de hand waarvan verzoeker aantoont dat hij een tatoeage heeft op zijn hand. Verzoeker wijst inzake dit laatste element ook op algemene informatie omtrent de houding ten aanzien van tatoeages in Afghanistan, onder meer vanwege de taliban. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn oppositioneel gedrag en zijn gehechtheid aan een specifieke expressie qua kledij, haarsnit, tatoeages en zijn stijl zich niet kan houden aan wat de taliban van hem zouden verwachten in Afghanistan. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een persoon die verschillende zichtbare tatoeages met Engelse woorden had. Verzoeker benadrukt eveneens dat hij zijn religie niet meer serieus praktiseert, hetgeen wordt bevestigd door zijn begeleidster. Voorts haalt hij aan dat zijn integratie in België leidt tot een al dan niet bewuste aanpassing aan westerse waarden, normen en gewoontes en een vervreemding van wat hij gewoon was in Afghanistan en wat daar nu door de taliban wordt opgelegd. Verzoeker stelt dat hij niet zal kunnen aarden onder het talibanregime en dat hij door de taliban als verwesterd zou worden beschouwd.

3.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nogmaals nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het betreft een arrest van het HvJ van 21 september 2023, aan de hand waarvan verzoeker opnieuw tracht aan te tonen dat hij in Afghanistan riskeert te worden geviséerd of vervolgd omwille van zijn gepercipieerde verwestering. Daarnaast gaat het om een nota van Nansen van november 2023.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

#### 4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker toont niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) luidt verder als volgt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*

Verzoeker duidt niet op welke wijze dit algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Uit het loutere gegeven dat er door verweerder inzake een aantal andere landen informatie zou zijn opgesteld en zou worden gehanteerd louter en specifiek omtrent de gevolgen van een terugkeer naar deze landen en dat zulks voor Afghanistan niet is geschied, kan namelijk niet worden afgeleid dat het gelijkheidsbeginsel te dezen zou zijn geschonden. Verzoeker toont niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat de (informatie over de) situatie op het vlak van terugkeer naar de betreffende landen te vergelijken zou zijn met de (informatie over de) situatie op dit vlak in Afghanistan en/of dat hij zich als Afghaan in een vergelijkbare positie zou bevinden als de onderdanen van de betreffende landen. Aldus toont hij *in casu* niet aan dat gelijke situaties ongelijk zouden worden behandeld. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien nog worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

4.5. Waar verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan verder worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstrekt

blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.6. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift aanhaalt dat hij gedurende zijn procedure internationale bescherming initieel nog minderjarig was en verwijst naar het hoger belang van het kind, zoals onder meer vervat in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 6 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dient verder te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers initiële minderjarigheid en met de eventuele aan zijn leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als initieel niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.9. Verzoeker stelt blijkens het niet-betwiste feitenrelaas een Afghaan te zijn, afkomstig van Angoor Bagh in Jalalabad in de provincie Nangarhar. De laatste periode voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hij hebben gewoond in het dorp Harmal in het district Mehterlam in de provincie Laghman. Verzoeker zou in Afghanistan naar school zijn gegaan, les hebben gevolgd aan de madrassa en verschillende cursussen hebben gevolgd. Omwille van de werkzaamheden van zijn vader en diens weigering om voor de taliban te werken, zou verzoeker problemen hebben gekend met en een vrees koesteren ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio

van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo blijkt vooreerst dat verzoeker ter staving van zijn eigen voorgehouden identiteit en herkomst geen identiteitsdocumenten neerlegt en dat hij ter verklaring hiervan geen afdoende uitleg verstrekt. Verzoeker legde immers incoherente verklaringen af over zijn identiteitsdocumenten. In de fiche NBMV gaf hij aan dat hij zijn paspoort reeds was verloren in Afghanistan en gaf hij aan dat zijn taskara misschien in Afghanistan was (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ verklaarde verzoeker echter dat hij beide documenten gewoon thuis bij zijn moeder had achtergelaten (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25). Bij het CGVS gaf verzoeker bovendien aan dat hij zijn paspoort en zijn taskara had opgevraagd bij zijn familie doch dat zijn familieleden deze documenten niet hadden gevonden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.21). Deze laatste verklaring is, zo hij werkelijk één van de of beide voormelde documenten bij zijn moeder thuis had achtergelaten, niet aannemelijk. Dat zijn familieleden niet beter zorg zouden hebben gedragen voor dermate belangrijke documenten, deze documenten niet beter zouden hebben bewaard en deze documenten daardoor niet meer konden vinden, is niet geloofwaardig.

Verzoeker legde in Europa daarenboven meermaals en frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn voorgehouden identiteit en leeftijd. In België en in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker aan M.M.S. te heten en te zijn geboren op 30 juni 2005. Verzoeker verklaarde daarbij bovendien expliciet dat hij nooit andere namen had gevoerd. Ook stelde hij uitdrukkelijk dat hij in Bulgarije en Oostenrijk dezelfde identiteitsgegevens zou hebben gehanteerd (administratief dossier, npo, p.6; verklaring DVZ, nr.1-3, 23; fiche NBMV). Uit de info die in het kader van de Dublinprocedure werd verkregen van de Bulgaarse autoriteiten, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt echter dat verzoeker in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende onder de naam S.A.M. en dat hij daarbij beweerde te zijn geboren op 28 juni 2006. Uit de info die in het kader van de Dublinprocedure werd verkregen van de Oostenrijkse autoriteiten, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt voorts dat verzoeker in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende onder de naam S.M. en dat hij er aangaf te zijn geboren op 1 januari 2005.

Dat verzoeker bij de DVZ, hoewel hij blijkens de voormelde informatie een verzoek had ingediend in zowel Bulgarije als Oostenrijk, trachtte te ontkennen dat hij in deze landen een verzoek om internationale bescherming had ingediend (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23), vormt daarbij overigens eveneens een ernstige, negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande (de leeftijden van) zijn meest naaste familieleden. In de fiche NBMV gaf hij aan dat zijn vader ongeveer 48 jaar was wanneer hij werd vermoord. Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat zijn vader toen ongeveer 45 jaar was. Ten aanzien van zijn moeder, gaf verzoeker in de fiche NBMV aan dat hij haar achternaam niet kende en dat zij ongeveer 38 jaar was. Bij de DVZ verklaarde verzoeker een kleine tien maanden later echter dat de achternaam van zijn moeder M. was en dat zij ongeveer 40 jaar was. Met betrekking tot zijn jongste, nog in leven zijnde broer, stelde verzoeker in de fiche NBMV in december 2021 dat deze ongeveer 11 jaar was. Ten overstaan van het CGVS verklaarde verzoeker anderhalf jaar later echter dat deze broer op dat ogenblik ongeveer 9 of 10 jaar was (administratief dossier, npo, p.20; verklaring DVZ, nr.16A; fiche NBMV).

Eveneens vormt het een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij niet kon aangeven hoelang hij in Afghanistan naar de madrassa zou zijn gegaan. Wanneer hiernaar gevraagd werd, gaf verzoeker immers aan: *"Ik weet niet exact hoe lang, maar ik ben wel gegaan"* (administratief dossier, npo, p.8).

Verzoeker legde tevens incoherente en vage verklaringen af aangaande de duurtijd van de periode waarin hij voorafgaand aan zijn vertrek zou hebben gewoond in het dorp Harmal in het district Mehterlam in de provincie Laghman. Bij de DVZ stelde hij dat hij aldaar ongeveer het laatste jaar voor zijn vertrek zou

hebben gewoond (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Bij het CGVS stelde hij dat hij aldaar ongeveer vijf tot acht maanden zou hebben gewoond (administratief dossier, npo, p.7). Zo verzoeker werkelijk was verhuisd naar het voornoemde dorp, mocht worden verwacht dat hij hierover eensluidende en precieze verklaringen zou kunnen afleggen.

Bovendien legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af betreffende zijn voorgehouden problemen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

*“Allereerst kan er weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u vader gekend zou hebben omwille van zijn werk als dokter; dit door van tal van onlogische zaken doorheen uw asielrelaas. U stelt aanvankelijk dat uw vader enkele keren werd benaderd door de Taliban om met hen samen te werken, echter ging uw vader daar niet op in (NPO, p.13). Vervolgens verklaart u dat uw vader ongeveer vijf of zes dagen voor zijn dood een dreigbrief ontving van de Taliban met de boodschap dat hij voor de Taliban diende te werken om hun gewonden te verzorgen. Op de vraag of hij al eens eerder bedreigingen had ontvangen, antwoordt u negatief (NPO, p.14). Wanneer u om verduidelijking wordt gevraagd betreffende deze bedreigingen, stelt u dat uw vader éénmaal schriftelijk werd bedreigd en verder ook mondeling werd bedreigd, meestal via de telefoon. Gevraagd hoe vaak de Taliban uw vader dan hebben bedreigd, antwoordt u dat hij u heeft verteld over één dreigtelefoon en één dreigbrief (NPO, p.18). Echter is het wel erg frappant dat de Taliban uw vader meer dan eens zou hebben gewaarschuwd en bedreigd. Indien ze uw vader werkelijk bedreigden om voor hen te komen werken, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat zij uw vader niet de kans geven om aan hun eis te ontkomen. Daarenboven is het op z'n minst opmerkelijk te noemen dat uw vader niets heeft gedaan met deze dreigtelefoon en deze dreigbrief (NPO, p.13 & p.15). Het gedrag dat uw vader heeft vertoond volgens uw verklaringen, namelijk dat hij zijn werkzaamheden verderzette en overigens niets heeft ondernomen, zelfs geen voorzorgsmaatregelen trof, strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Indien de Taliban in werkelijkheid beroep wilden doen op uw vader, dan kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat het niet bij dreigementen zou zijn gebleven maar zij ook werkelijk bij hem zouden zijn gekomen om hem op te eisen, zelfs mee te nemen. Ook aan de verklaringen omtrent het overlijden van uw vader en broer kan weinig geloof gehecht worden. Zo vertelt u dat uw vader en uw broertje M. (...) door de Taliban beschoten werden aan de riksja-halte, wanneer ze naar de stad wilden gaan (NPO, p.13 & p.15). Echter stelt de vraag zich om welke reden de Taliban zich zo zichtbaar opstellen om uw vader en uw broertje neer te schieten, gezien de voormalige overheid op dat moment nog steeds de macht in handen had (NPO, p.7). Dat de Taliban hen aldus zouden hebben beschoten op zo'n openbare plek en daarenboven met verschillende ooggetuigen, raakt kant noch wal (NPO, p.16). Bovendien, indien zij uw vader vermoorden, konden zij geen beroep meer doen op zijn diensten. Veel aannemelijker zou het aldus zijn geweest hem op de één of ander manier op te pakken en te dwingen met hen mee te gaan. Dit is echter nooit gebeurd.*

*Vervolgens verklaart u dat u een kennis van uw vader, genaamd D. (...), heeft gecontacteerd om hem in te lichten over het overlijden van uw vader en broer. U vermoedt dat hij de Taliban heeft ingelicht over de beschuldigingen die u maakte ten aanzien van de Taliban (NPO, p.13 & p.17). Echter klinkt dit nogmaals weinig logisch. U stelt namelijk dat D. (...) bij de inlichtingendienst werkzaam was. Men moge verwachten dat iemand in zulke positie voorzichtig omspringt met deze informatie, en zeker ten opzichte van de Taliban. Omwille van deze informatie, beschuldigen de Taliban u van spionage, zo stelt u. Echter schoten de Taliban uw vader en uw broertje neer op een openbare plek met verschillende ooggetuigen (zie supra). Dat zij u vervolgens beschuldigen van spionage, net omdat zij uw familie zouden hebben gedood, kan niet overtuigen. Bovendien was u zelf niet aanwezig tijdens het schietincident, in tegenstelling tot verschillende ooggetuigen, wat de beschuldiging van spionage aan uw adres al helemaal opmerkelijk maakt (NPO, p.15-16). Dat zij u alsnog beschuldigen, mist alle logica. Hoe bovendien de door u voorgehouden 'rouw' om twee familieleden als spionage kan worden aanzien, is al helemaal onduidelijk. Het vervolg van uw relaas bevat eveneens tal van onlogische en weinig aannemelijke zaken. Zo vertelt u dat de Taliban u een brief stuurden met de boodschap dat u naar een plek genaamd Sangram diende te gaan om uzelf over te geven (NPO, p.13-14). Naast de schriftelijke boodschap zeiden ze dit ook tegen uw oom aan de telefoon (NPO, p.17). Het is wel erg frappant dat de Taliban u meer dan eens zouden hebben gewaarschuwd. Indien ze u werkelijk wilden te pakken krijgen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u niet de kans geven om te vluchten maar ook opnieuw het heft in eigen handen zouden nemen. Het zou wel volstrekt onlogisch zijn dat u naar een onbekende plaats zou begeven, op vraag van de Taliban, en dit nadat zij uw vader en broer hadden vermoord. Deze gang van zaken houdt totaal geen steek. Gezien u reeds op de hoogte was dat zij u in Sangram wilden berechten, was de kans wel bijzonder klein dat u op hun eis zou ingaan (NPO, p.17). U verklaart namelijk het volgende: “De bedoeling van de beslissing was om mij te vermoorden” (NPO, p.14). Verder wenst het CGVS nog aan te stippen dat u de telefonische bedreiging via uw oom niet heeft aangehaald tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, opgemaakt door een medewerker van de DVZ). Hiermee*

*geconfronteerd, antwoordt u dat men u dat niet heeft gevraagd (NPO, p. 19). Echter moge men verwachten dat u alle relevante én belangrijke elementen zelf spontaan aanhaalt bij de DVZ. Dat u één bedreiging, diegene in de vorm van een brief, wél vermeldt en besluit de telefonische bedreiging niet te vermelden, louter omdat men u hier niet naar heeft gevraagd, kan weinig serieus genomen worden. Ook dit trekt uw asielrelaas verder in twijfel.*

*Uit het geheel van bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u en uw familie gekend zouden hebben met de Taliban in Afghanistan. Derhalve kan er geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen ten gevolge van dit relaas, met name de problemen na uw vertrek uit Afghanistan. Desalniettemin stipt het CGVS nog het volgende aan hierover: u verklaart dat de Taliban nog enkele keren naar uw woning zijn gekomen en hebben gevraagd naar u. U stelt dat zij uw familie hebben gewaarschuwd dat als zij u vinden, zij hun beslissing zullen nemen over u (NPO, p.10 en p.14). Nogmaals wijst het CGVS hierbij op de onlogische en amateuristische aanpak van de Taliban. Dat zij pas naar uw woning kwamen op een moment dat u reeds het land had verlaten, is opnieuw treffend voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielverhaal.*

*Het CGVS wijst er verder op dat uw moeder en twee broers nog steeds in jullie dorp Harmal verblijven, bovendien in hetzelfde huis (NPO, p.9-10). Dat uw familie het dorp, waar zij werd lastig gevallen door de Taliban, die volgens u ook uw vader en broer zouden hebben gedood, niet heeft verlaten voor een veiliger verblijfplaats, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban heeft gekend."*

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker legde daarenboven op meerdere vlakken tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn reisweg naar België. In de fiche NBMV gaf hij aan dat hij in Iran slechts op doorreis was, dat hij in Turkije ongeveer 2,5 maand bij zijn oom in Istanbul verbleef, dat hij in Bulgarije ongeveer een maand in een opvangcentrum in Sofia verbleef en dat hij in Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk slechts op doorreis was (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ gaf hij echter aan dat hij in Iran twee maanden in Kangan verbleef, dat hij Turkije twee maanden bij zijn oom in Sawaz verbleef, dat hij slechts twintig dagen in Bulgarije vertoefde, dat hij acht dagen in Servië bleef en dat hij twintig dagen in Oostenrijk verbleef (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.34). Bij het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij in Turkije een tijdlang in de gevangenis zou hebben gezeten. Tevens gaf hij deze keer opnieuw aan dat hij een maand in een centrum in Bulgarije bleef. Voorts gaf hij aan dat hij ook in Servië in een opvangkamp verbleef (administratief dossier, npo, p.12).

Bovendien zijn verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet onverenigbaar met verzoekers vermeende problemen en nood aan internationale bescherming. Zoals reeds hoger bleek, vertoefde verzoeker na zijn vertrek uit zijn land van herkomst immers maandenlang in en reisde hij door verschillende veilige landen, waaronder verscheidene lidstaten van de EU. Daarbij koos hij ervoor om in het gros van deze landen geen verzoek om internationale bescherming in te dienen en om te verzaken aan de verzoeken om internationale bescherming die hij indiende in Bulgarije en Oostenrijk. De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt aldus eveneens ernstig ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit verzoek op een gedegen wijze zou doen gelden. Dat verzoeker in verschillende landen naliet dit te doen, bovendien verzaakte aan de verzoeken om internationale bescherming die hij indiende in Bulgarije en Oostenrijk en daardoor dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de hoger aangehaalde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen en dat hij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd.

Hoewel zich in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier twee kaartjes bevinden waaruit blijkt dat de dorpen waarin verzoeker voorhoudt te hebben gewoond daadwerkelijk gelegen zijn in de respectievelijke districten en provincies in Afghanistan waar verzoeker stelt te hebben verbleven en ondanks dat deze kaartjes daarnaast nog een veelheid aan andere informatie bevatten, dient immers te worden vastgesteld dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen verdere vragen werden gesteld over de ligging, de geografie en/of het uitzicht van zijn dorp, wijk of stad en omliggende dorpen, wijken en steden, over markante of bekende plaatsen in of nabij zijn dorp, wijk of stad, over de omgeving hiervan, over het landschap en de regio daarrond en over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Ondanks dat verzoeker aangaf dat hij in Afghanistan tot het achtste jaar naar school ging, dat hij daarnaast naar de madrassa ging en dat hij ook een aantal cursussen zou hebben gevolgd in Afghanistan (administratief dossier, npo, p.8), werden aan verzoeker omtrent zijn zelfverklaarde scholing, koranlessen en cursussen, het uitzicht en de precieze locatie van de plekken waar hij deze opleidingen volgde en de route die hij nam om daar te geraken ook geen verdere vragen gesteld. Dezelfde vaststelling dringt zich op inzake verzoekers zelfverklaarde activiteiten als bokser in Afghanistan (*ibid.*, p.8). Ook over zijn activiteiten in de apotheek van zijn vader, legde verzoeker vage, algemene en ontwijkende verklaringen af en werd er niet verder doorgevraagd (*ibid.*, p.9). Wanneer aan verzoeker enkele vragen werden gesteld omtrent de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst, verviel hij bovendien in vage en niet te verifiëren verklaringen, bleek hij niet te weten of er mensen uit zijn dorp contacten onderhielden met de taliban en werden er geen verdere vragen gesteld (*ibid.*, p.7-8). Voor het overige werden aan verzoeker ook geen andere vragen gesteld en is er geen informatie in het dossier opgenomen aan de hand waarvan zijn werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan of uitsluitel kunnen bieden inzake het voorgaande. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat al deze documenten door verzoeker slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze documenten aldus geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien dient in dit kader te worden gewezen op de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Ook dit relativeert de bewijswaarde van de neergelegde stukken op ernstige wijze. Het enige document dat betrekking zou hebben op verzoeker zelf, met name een bevestiging van vaccinatie, betreft bovendien een louter handgeschreven niemendal waarop enkele stempels zijn aangebracht. Dergelijk document kan eenvoudigweg worden aangemaakt en gefabriceerd, bevat geen enkele garantie inzake zijn authenticiteit en kan in wezen door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer zijn aangemaakt. Gezien verzoeker zoals reeds hoger bleek geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, kan hoe dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat dit document daadwerkelijk betrekking zou hebben op zijn persoon. Omwille van diezelfde reden en gezien verzoeker ook zijn familieband met deze persoon niet aantoon, kan evenmin zonder meer worden aangenomen dat de kopieën van een taskara, van een overlijdensakte en van enkele certificaten inzake de opleiding en het werk van de persoon van wie verzoeker stelt dat het zijn vader is daadwerkelijk betrekking zouden hebben op verzoekers vader.

Ook de stukken en documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en neerlegt door middel van zijn aanvullende nota's bevatten tot slot geen gegevens of elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen en/of die uitsluitel zouden kunnen bieden omtrent de hoger aangehaalde elementen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 augustus 2023 wordt vernietigd.

## **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT